



قوه قضائیه

روزنامه رسمی جمهوری اسلامی ایران

سه شنبه دهم آذر ماه ۱۳۹۴

سال هفتاد و یکم شماره ۲۰۶۰۷

شامل: قوانین - مذاکرات مجلس شورای اسلامی - رویه های قضائی - عهدنامه ها - آئین نامه ها

WWW.BRK.IR
WWW.DASTOUR.IR

تصویب نامه ها - تصمیم نامه ها - اساسنامه ها و آگهی ها

تک شماره ۱۰۰ تومان

صفحه	دستگاه اجراء کننده	تاریخ تصویب	عنوان مندرجات (قوانین و مقررات و مصوبات آراء وحدت رویه)
۱	قوه قضائیه	۱۳۹۴/۹/۸	آیین نامه میانجی گری در امور کیفری
۳	شورای تأمین شهرستان آستارا	۱۳۹۴/۸/۱۹	رای شماره ۱۰۱۹ هیأت عمومی دیوان عدالت اداری با موضوع ابطال بند ۲ مصوبه شماره ۴۱۸/۳۳ - م/۱۳۸۷/۲/۲۴ شورای تأمین شهرستان آستارا
۴	وزارت صنعت، معدن و تجارت وزارت کشور - وزارت جهاد کشاورزی	۱۳۹۴/۹/۱	تصویب نامه در خصوص پیشنهاد ستاد احیای دریاچه ارومیه در مورد کاشت و عرضه چغندر قند
۴	وزارت علوم، تحقیقات و فناوری وزارت صنعت، معدن و تجارت معاونت علمی و فناوری رئیس جمهور	۱۳۹۴/۸/۱۰	برنامه توسعه تولید محصولات دانش بنیان
۷	وزارت راه و شهرسازی - وزارت امور اقتصادی و دارایی - وزارت نفت سازمان مدیریت و برنامه ریزی کشور	۱۳۹۴/۹/۴	اصلاح بند (۲) تصویب نامه شماره ۱۶۱۲۴۸/ت/۵۱۷۴۷ - ه مورخ ۱۳۹۳/۱۲/۲۸
۸	وزارت صنعت، معدن و تجارت وزارت امور اقتصادی و دارایی بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران	۱۳۹۴/۹/۱	اصلاح بند (۱) تصویب نامه شماره ۹۰۰۸۸/ت/۵۱۸۵۳ - ه مورخ ۱۳۹۴/۷/۱۲
۸	وزارت بهداشت، درمان و آموزش پزشکی	۱۳۹۴/۸/۳۰	آیین نامه تجهیزات و ملزومات پزشکی

فصل اول - تعاریف و اصطلاحات

ماده ۱- در این آیین نامه، عبارات و اصطلاحات در معانی ذیل به کار می روند.

الف - میانجی گری؛ فرایندی است که طی آن بزه دیده و متهم با مدیریت میانجی گر در فضای مناسب در خصوص علل، آثار و نتایج جرم احتمالی و نیز راه های جبران خسارات ناشی از آن نسبت به بزه دیده و متهم گفتگو نموده و در صورت حصول سازش، تعهدات و حقوق طرفین تعیین می گردد.

ب - میانجی گر؛ میانجی گر، شورای حل اختلاف، شخص یا مؤسسه ای است که فرایند گفتگو و ایجاد سازش بین طرفین امر کیفری را مدیریت و تسهیل می نماید.

پ - جرم؛ در این آیین نامه، مطابق ماده ۸۲ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ شامل جرایم تعزیری درجه شش، هفت و هشت که مجازات آنها قابل تعلیق است، می باشد.

ت - مؤسسه میانجی گر - مؤسسه ای است که به این منظور طبق قوانین و مقررات حاکم بر مؤسسات غیر تجاری تأسیس می گردد یا سایر مؤسسات به تشخیص مقام قضایی ارجاع دهنده می باشد.

ث - فرایند میانجی گری؛ مجموعه اقداماتی است که طی آن با مدیریت میانجی گر و با حضور بزه دیده و متهم و در صورت ضرورت سایر اشخاص مؤثر در حصول سازش از قبیل اعضای خانواده، دوستان یا همکاران آنها و نیز حسب مورد اعضای جامعه محلی،

قوانین و مقررات عمومی

۱۳۹۴/۹/۸

شماره ۹۰۰۰/۶۲۶۹۱/۱۰۰

جناب آقای سینجلی جاسبی

رئیس محترم هیأت مدیره و مدیر عامل روزنامه رسمی کشور

تصویر آیین نامه شماره ۹۰۰۰/۶۲۶۹۱/۱۰۰ مورخ ۱۳۹۴/۹/۸ ریاست محترم قوه قضائیه در خصوص «میانجی گری در امور کیفری» جهت درج در روزنامه رسمی به پیوست ارسال می گردد.

مدیرکل دبیرخانه قوه قضائیه - محسن محدث

۱۳۹۴/۹/۸

شماره ۹۰۰۰/۶۲۶۹۱/۱۰۰

آیین نامه میانجی گری در امور کیفری

در اجرای ماده ۸۴ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ و اصلاحیه آن و به پیشنهاد وزیر دادگستری «آیین نامه میانجی گری در امور کیفری» به شرح مواد آتی است.

نهادهای ذی ربط رسمی، عمومی و یا مردم نهاد، برای حل و فصل اختلاف کیفری با یکدیگر به گفتگو و تبادل نظر پرداخته، در صورت حصول توافق، موافقتنامه‌ای را تنظیم و برای مقام قضایی مربوط ارسال می‌شود.

ج - جامعه محلی؛ عبارت از کلیه اشخاص یا نهادهایی است که ممکن است به دلیل ارتباط با متهم، بزه دیده و یا تأثیرپذیری از جرم و نتایج آن، بتوانند در فرایند پاسخ‌دهی به جرم، مسئولیت‌پذیر کردن متهم و جلب رضایت بزه‌دیده تأثیرگذار باشند.

ج - موافقت‌نامه یا صورتجلسه سازش؛ متنی است که به امضای میانجی‌گر و طرفین اختلاف می‌رسد. در موافقت‌نامه جزئیات توافق طرفین و از جمله حقوق و تکالیف آنها به روشنی مورد تصریح قرار می‌گیرد.

فصل دوم - تشکیلات و نحوه ارجاع به میانجی‌گر

ماده ۲- امور مربوط به میانجی‌گری می‌تواند در هر دادسرا یا دادگاه، زیر نظر دادستان عمومی و انقلاب یا رئیس حوزه قضایی محل ساماندهی شود. دادستان یا رئیس حوزه قضایی می‌تواند این وظیفه را به احد از معاونین خود ارجاع دهد.

ماده ۳- ارجاع به میانجی‌گری در مواردی که ادارات و دستگاه‌های دولتی شاکی هستند یا رعایت قوانین و مقررات مربوط بلامانع است.

ماده ۴- جهت ارجاع امر کیفری به میانجی‌گر، مقام قضایی باید موضوع اختلاف، صلاحیت، تخصص و مقبولیت وی نزد طرفین اختلاف را مورد توجه قرار دهد.

ماده ۵- در صورت تمایل و توافق طرفین اختلاف به معرفی میانجی‌گر و موافقت میانجی‌گر مرضی‌الطرفین آنها میانجی‌گری پس از تأیید مقام قضایی با وی خواهد بود. در صورت عدم تعیین میانجی‌گر توسط طرفین، مقام قضایی می‌تواند رأساً اقدام کند.

ماده ۶- توافق طرفین اختلاف جهت ارجاع امر به میانجی‌گری، توسط مقام قضایی صورتجلسه شده، به امضای آنها می‌رسد.

فصل سوم - انتخاب میانجی‌گر و شرایط آن

ماده ۷- میانجی‌گر می‌تواند از میان معتمدان محلی یا دانش آموختگان رشته‌های مختلف با اولویت مددکاری اجتماعی، علوم تربیتی، روانشناسی، جامعه‌شناسی، حقوق و فقه و مبانی حقوق انتخاب شود.

ماده ۸- مقام قضایی می‌تواند موضوع کیفری را به مؤسسه ای برای میانجی‌گری ارجاع دهد در این صورت مسئول مؤسسه مزبور در قبال امر میانجی‌گری به قاضی مربوط پاسخگو می‌باشد.

ماده ۹- فهرستی از اشخاص واجد صلاحیت میانجی‌گری در هر حوزه قضایی توسط رئیس حوزه قضایی محل تهیه می‌گردد. تهیه این فهرست صرفاً جهت تعیین اولویت بوده و مانع از ارجاع امر میانجی‌گری به سایرین نمی‌باشد.

ماده ۱۰- احراز صلاحیت میانجی‌گر پس از توافق طرفین با مقام قضایی رسیدگی‌کننده می‌باشد. میانجی‌گرها باید از میان کسانی انتخاب شوند که دارای شرایط مشروح زیر باشند - الف - دارای وثاقت

ب - تابعیت جمهوری اسلامی ایران برای میانجی‌گری در مورد اتباع ایرانی

پ - نداشتن سوء شهرت

ت - دارای حداقل ۲۵ سال تمام شمسی

فصل چهارم - شرایط مؤسسات میانجی‌گری

ماده ۱۱- افراد دارای صلاحیت به شرح مقرر در ماده ۱۲ این آیین‌نامه می‌توانند با نظارت قوه قضاییه و رعایت مقررات قانونی مربوط به ثبت مؤسسات غیرتجاری جهت ایجاد مؤسسه میانجی‌گری اقدام کنند.

ماده ۱۲- افراد متقاضی ایجاد مؤسسه میانجی‌گری علاوه بر دارا بودن شرایط مقرر در ماده ۱۰ این آیین‌نامه و فقدان سابقه محکومیت مؤثر کیفری باید دارای مدرک کارشناسی در یکی از رشته‌های مددکاری اجتماعی، علوم تربیتی، روان‌شناسی، جامعه‌شناسی، حقوق و فقه و مبانی حقوق باشند.

تبصره - کارکنان شاغل در قوه قضاییه اعم از قضایی و اداری و همچنین ضابطان دادگستری نمی‌توانند متقاضی ایجاد مؤسسه میانجی‌گری شوند.

ماده ۱۳- فارغ التحصیلان هر کدام از رشته‌های مذکور باید آموزش‌های لازم جهت میانجی‌گری در امور کیفری را طی نمایند.

تبصره ۱- کیفیت آموزش میانجی‌گران و مواد آموزش آنها، مهارت‌ها و دانش لازم برای میانجی‌گری باید توسط معاونت منابع انسانی قوه قضاییه با همکاری گروه‌های علمی و دانشگاهی ذیربط، تهیه شده و به متقاضیان میانجی‌گری آموزش داده می‌شود.

تبصره ۲- مؤسسات و مراکز آموزشی دولتی و غیردولتی نیز می‌توانند بر اساس سرفصل‌های مصوب اداره آموزش قوه قضاییه و تحت نظارت آن نسبت به آموزش میانجی‌ها اقدام نمایند.

تبصره ۳- میانجی باید در خصوص مفاهیم مربوط به جرم، مسئولیت کیفری، مسئولیت مدنی، انواع جرایم، آثار جرم و بزه‌دیده، بزه‌کار و اجتماع، روش‌های میانجی‌گری و مهارت‌های

مربوطه، وظایف و تکالیف میانجی، آیین رسیدگی به جرایم، چگونگی مدیریت جلسات رسیدگی به اختلافات طرفین در امور کیفری و سایر موارد آموزش‌های لازم را فرا بگیرند.

تبصره ۴- مدت، شیوه و موضوعات آموزش میانجی‌گری به موجب دستورالعملی است که به تصویب معاون منابع انسانی قوه قضاییه می‌رسد.

تبصره ۵- در پایان دوره آموزشی میانجی‌گری در امور کیفری و گذراندن توأم با موفقیت آموزش‌ها، «گواهی میانجی‌گری» به میانجی داده می‌شود.

تبصره ۶- مدت اعتبار این گواهی ۲ سال است و تمدید آن از طرف مرجع صادرکننده گواهی، بلامانع است.

تبصره ۷- در صورت تشخیص مرجع صدور گواهی میانجی‌گری به تجدید دوره آموزش میانجی‌گران و بازآموزی آنها، میانجی‌گران موظف به شرکت در دوره‌های مذکور و اخذ گواهی مربوط می‌باشند.

ماده ۱۴- به منظور احراز صلاحیت مؤسسه و صدور پروانه میانجی‌گری، هماهنگی، برنامه‌ریزی، ایجاد وحدت رویه و نظارت بر فعالیت مؤسسات میانجی‌گری و ابطال پروانه مذکور، در سراسر کشور، مرکز امور میانجی‌گری در معاونت منابع انسانی قوه قضاییه تشکیل می‌شود.

تبصره - مؤسسه میانجی‌گری صرفاً باید در محلی که در مجوز درج گردیده دایر گردد.

فصل پنجم - وظایف و اختیارات میانجی‌گرها

ماده ۱۵- میانجی‌گر موظف است وظایف میانجی‌گری را در اسرع وقت پس از ارجاع موضوع از طرف مقام قضایی شروع نماید و جلسه یا جلسات میانجی‌گری را حداکثر در مهلت معین شده توسط مقام قضایی تشکیل دهد و گزارش فعالیت خود و اظهارات طرفین و نتیجه آن را صورتجلسه نماید.

ماده ۱۶- میانجی‌گر باید اهداف، آثار میانجی‌گری و نیز موضوع اختلاف یا جرمی را که موجب میانجی‌گری شده برای شاکی و متهم به طور صریح و شفاف توضیح دهد و زمینه استماع، اظهارنظر و مذاکرات طرفین اختلاف را فراهم نماید.

ماده ۱۷- در فرایند میانجی‌گری، اصل بر گفتگوی میان طرفین و تلاش آنها برای تبادل نظر و رسیدن به توافق است. میانجی‌گر وظیفه مدیریت این فرایند و تسهیل آن را بر عهده دارد. میانجی‌گر باید در کمال بی‌طرفی و در حدود اختیارات قانونی وظایف خود را انجام دهد و نباید هیچ کدام از طرفین را به منظور رسیدن به توافق و امضای آن در معرض تهدید یا اجبار قرار دهد و در مدیریت جلسات میان شاکی و متهم، به ترتیبی عمل نماید که بزه دیده مجدداً دچار بزه دیدگی نشده و طرفین با رعایت احترام و بدون توسل به تهدید و خشونت با یکدیگر گفتگو کنند.

ماده ۱۸- جلسات میانجی‌گری با حضور طرفین تشکیل می‌گردد. در صورت تمایل شخص بزه دیده به حضور شخص متهم در جلسه، متهم شخصاً باید حاضر شود. حضور سایر اشخاص به تشخیص میانجی‌گر با رعایت ماده ۲۰ بلامانع است.

تبصره - در صورتی که حضور شخص متهم لازم باشد و وی در بازداشت باشد، تشکیل جلسه در خارج از بازداشتگاه یا زندان باید با دستور مقام قضایی و رعایت جهات تأمینی معمول باشد.

ماده ۱۹- در صورت ضرورت، میانجی‌گر می‌تواند از اعضای خانواده، دوستان، همکاران، همسایگان و سایر اشخاص از جمله جامعه محلی که بنا به تشخیص میانجی‌گر یا تقاضای هر کدام از طرفین حضورشان در جلسه میانجی‌گری مفید است، دعوت به حضور نماید.

ماده ۲۰- میانجی‌گر نسبت به حفظ تمام اطلاعات و اسراراری که از طرفین در جریان میانجی‌گری به دست می‌آورد، حسب مورد مسؤول است.

ماده ۲۱- دریافت یا وعده دریافت هرگونه مال، وجه، منفعت یا امتیاز از طرفین اختلاف توسط میانجی‌گر به جز موارد مقرر در این آیین‌نامه ممنوع است و علاوه بر توجه مسؤولیت‌های قانونی، موجب سلب صلاحیت وی برای میانجی‌گری می‌شود.

ماده ۲۲- کلیه مطالب و اظهارات طرفین در فرایند میانجی‌گری جنبه محرمانه دارد.

ماده ۲۳- میانجی‌گر می‌تواند اسناد و اطلاعات مورد نیاز را از طرفین مطالبه کند. طرفین در صورت تمایل می‌توانند اطلاعات و اسناد خود را رأساً و یا به تقاضای میانجی‌گر ارائه دهند. عدم ارائه اسناد و اطلاعات خواسته شده، مانع تشکیل جلسه میانجی‌گری نخواهد شد.

تبصره - ارائه اطلاعات و اسنادی که جنبه محرمانه و سری دارد، ممنوع است.

ماده ۲۴- در صورت عدم حصول توافق بین طرفین، میانجی‌گر ارجاع مجدد قضیه به فرایند رسمی رسیدگی کیفری را به آنها اعلام می‌نماید.

ماده ۲۵- میانجی‌گر باید مفاد صورتجلسات میانجی‌گری را تنظیم و گفتگوهای طرفین را به طور خلاصه منعکس و به امضای آنها برساند. در صورت امتناع هر یک از طرفین، مراتب توسط میانجی‌گر در صورت مجلس قید می‌شود.

تبصره ۱- در گزارش میانجی‌گر باید وضعیت کلی بزه دیده و آثار روانی، جسمانی و مالی جرم نسبت به وی، مراتب ندامت یا غرضخواهی متهم و همچنین تلاش یا عدم تلاش وی جهت جبران آثار جرم و التیام بخشیدن به آلام بزه‌دیده، مورد اشاره قرار گیرد.

گردش کار: قائم مقام وقت ریاست سازمان بازرسی کل کشور و رئیس کمیسیون تطبیق مصوبات دستگاههای اداری با قانون در سازمان مذکور به موجب شکایت نامه شماره ۵۲۶۲۲ - ۱۳۹۱/۳/۲۲ ابطال بند ۲ مصوبه شماره ۴۱۸/۳۳ - م/۴۱۸/۳۳ - ۱۳۸۷/۲/۲۴ شورای تأمین شهرستان آستارا را خواستار شده و در جهت تبیین خواسته اعلام کرده است که:

«حجت الاسلام والمسلمین جناب آقای منتظری ریاست محترم دیوان عدالت اداری

سلام علیکم؛
احتراماً به استحضار می‌رساند صورتنجلسه مورخ ۱۳۸۷/۲/۲۴ شورای تأمین شهرستان آستارا از جهت انطباق با قانون مورد بررسی قرار گرفت که نتیجه به شرح زیر ایفاد می‌گردد:

شورای تأمین شهرستان آستارا طی بند ۲ مصوبه شماره ۴۱۸/۳۳ - م/۴۱۸/۳۳ - ۱۳۸۷/۲/۲۴ مقرر نموده است که «برای هر نفر مسافر که با گذرنامه مرزی تردد می‌نماید به مقدار حداقل ۱۵ کیلو و حداکثر تا سقف ۲۰ کیلو بار در هنگام ورود به کشور کالا تحویل گردد».

این در حالی است که اولاً، مواد (۵) و (۷) قانون «تبیین وظایف و تشکیلات شورای امنیت کشور» مصوب ۱۳۶۲/۶/۱۸ مجلس شورای اسلامی بیان می‌دارند:

«ماده ۵ - وظایف شورای تأمین استان عبارتست از:

الف - جمع بندی و بررسی اخبار و گزارشات و تجزیه و تحلیل‌های مربوط به امور حسان امنیتی، سیاسی و اجتماعی استان.

ب - گزارش وضع امنیتی، سیاسی و اجتماعی استان به شورای امنیت کشور.

ج - ایجاد هماهنگی با شورای امنیت کشور.

د - تبیین حدود وظایف و اختیارات هر یک از ارگانها و نهادها در رابطه با امنیت استان در چهارچوب وظایف قانونی هر یک از آنها.

ه - برقراری ارتباط مستقیم با شورای تأمین شهرستانها و بخشهای تابعه.

ماده ۷ - شورای تأمین شهرستان با وظایف مشابه شورای تأمین استان در سطح شهرستان انجام وظیفه خواهد کرد.

ثانیاً: مطابق ماده (۹) قانون مذکور «شورای تأمین مانند شورای امنیت کشور صرفاً به منظور مشورت در امور امنیتی تشکیل می‌گردد».

ثالثاً: در ماده (۱۷) قانون مقررات صادرات و واردات ایران مصوب ۱۳۷۲/۷/۴ مقرر شده است «مسافری که وارد کشور می‌شود، علاوه بر وسایل شخصی می‌تواند تا سقف مصوب هیأت وزیران با معافیت از حقوق گمرکی و سود بازرگانی کالا وارد نماید».

رابعاً: در ماده (۳۱) آیین‌نامه اجرایی قانون مقررات صادرات و واردات مورخ ۱۳۷۲/۲/۶ تصریح شده است:

«مسافران ایرانی یا غیرایرانی که از خارج کشور یا از مناطق آزاد تجاری، صنعتی به کشور وارد می‌شوند، علاوه بر اسباب سفر و اشیای شخصی مستعمل همراه خود که به شرط غیرتجاری بودن از پرداخت حقوق گمرکی و سود بازرگانی معاف است، می‌توانند در سال یک بار کالا به ارزش حداکثر (۸۰) دلار یا معافیت از پرداخت حقوق گمرکی و سود بازرگانی و مازاد بر ارزش مذکور را با پرداخت حقوق گمرکی و دو برابر سود بازرگانی وارد و ترخیص نمایند، مشروط بر این که کالاهای مزبور از نوع کالاهای ممنوع شرعی و یا قانونی نبوده و جنبه تجاری نداشته باشند».

همان‌طور که ملاحظه می‌شود، میزان کالای همراه مسافر که از معافیت گمرکی و سود بازرگانی برخوردار می‌شوند، بر اساس اختیار حاصل از ماده (۲۳) قانون «مقررات صادرات و واردات ایران» در آیین‌نامه اجرایی آن قانون توسط هیأت وزیران، تعیین گردیده است و در ماده (۵) قانون «راجع به تبیین وظایف و تشکیلات شورای امنیت کشور» مصوب ۱۳۶۲/۶/۱۸، نیز وظایف شوراهای تأمین شهرستان احصاء شده است. بنابراین شورای تأمین نمی‌تواند وارد حیطه ی وضع ضوابطی شود که در صلاحیت مجلس شورای اسلامی و یا هیأت وزیران است، از این رو اقدام شورای تأمین شهرستان آستارا در مصوبه شماره ۴۱۸/۳۳ - م/۴۱۸/۳۳ - ۱۳۸۷/۲/۲۴ خارج از حدود صلاحیت آن مرجع و خلاف قانون است.

مراتب در اجرای تبصره (۲) بند (د) ماده (۳) قانون تشکیل سازمان بازرسی کل کشور اعلام می‌شود تا موضوع در هیأت عمومی دیوان عدالت اداری مورد رسیدگی قرار گیرد.

گفتنی است اجرای مصوبه مذکور موجب عدم دریافت حقوق دولت می‌شود که شایسته است رسیدگی به آن در اولویت قرار گیرد.

متن مصوبه مورد اعتراض به قرار زیر است:

«۱-»

۲- مقرر گردید پس از بازدید میدانی توسط دستگاههای ذی‌ربط از گمرک برای هر نفر مسافر که با گذر مرزی تردد می‌نماید به مقدار حداقل ۱۵ کیلو و حداکثر تا سقف ۲۰ کیلو بار در هنگام ورود به کشور کالا تحویل گردد.

در پاسخ به شکایت مذکور، فرماندار بندر آستارا به موجب لایحه شماره ۸۷۱۱/م/۸۱۱ - ۱۳۹۱/۱۱/۲۵ توضیح داده است که:

تبصره ۲. میانجی‌گر موظف است مشروح توافق طرفین را با ذکر کلیه جزئیات، تعهدات و حقوق آنها، به صورت مکتوب و بدون ابهام تنظیم نموده و پس از تفهیم به طرفین، به امضای آنها برساند.

ماده ۲۶ - در صورتی که طرفین اختلاف یا یکی از آنها کمتر از ۱۸ سال داشته باشد، حضور ولی یا سرپرست وی الزامی است. در صورت عدم حضور ولی یا سرپرست، میانجی‌گر مراتب را برای تعیین تکلیف به مقام قضایی اعلام می‌نماید.

ماده ۲۷ - هرگونه توافق در امور مالی توسط شخص کمتر از ۱۸ سال و در امور غیرمالی هرگونه توافق توسط اطفال غیر بالغ در فرایند میانجی‌گری متوط به تأیید ولی یا سرپرست وی است و در صورت امتناع ولی یا سرپرست یا عدم دسترسی به او، مراتب برای تعیین تکلیف به مقام قضایی مربوط اعلام می‌شود.

ماده ۲۸ - میانجی‌گر می‌تواند بنا به تشخیص خود، در مورد اتهامات اشخاص کمتر از ۱۸ سال در فرایند میانجی‌گری و نیز در مواردی که بزه‌دیده شخص کمتر از ۱۸ سال است، حسب مورد از مدرسه یا سایر نهادهای ذی‌ربط از جمله آموزش و پرورش و سازمان‌های موضوع ماده ۶۶ قانون آیین دادرسی کیفری دعوت به عمل آورد. در صورت درخواست سازمان‌های مذکور دعوت از آنها با رعایت مقررات ماده مزبور بلامانع است.

ماده ۲۹ - میانجی‌گر موظف است با توجه به ماده ۸۲ قانون آیین دادرسی کیفری مصوب ۱۳۹۲ نسبت به تشکیل جلسات میانجی‌گری و تلاش برای تعیین تکلیف آن در فرصت ۳ ماهه اقدام و نتیجه را به مقام ارجاع‌کننده گزارش کند. در صورت ضرورت تمدید آن، مقام قضایی می‌تواند به طور مستقل یا حسب درخواست میانجی‌گر یا طرفین اختلاف، اقدام به تمدید آن حداکثر به مدت ۳ ماه دیگر نماید.

ماده ۳۰ - تعلل و تأخیر غیرموجه میانجی‌گر در تشکیل جلسات میانجی‌گری، در مورد دارندگان پروانه میانجی‌گری موجب تذکر کتبی، در مرتبه دوم توبیخ کتبی و در صورت تکرار، ابطال پروانه (مجوز) میانجی‌گر خواهد شد. در مورد اشخاص فاقد پروانه، کوتاهی در امر محوله به تشخیص مقام قضایی ارجاع دهنده موجب خروج وی از فهرست مربوط خواهد شد و در مورد شوراهای طبق مقررات مربوط عمل خواهد شد.

ماده ۳۱ - احراز و اعمال مجازات‌های انضباطی مذکور در ماده فوق توسط هیأت رسیدگی به تخلفات که در مرکز امور میانجی‌گری معاونت منابع انسانی قوه قضاییه تشکیل می‌شود به عمل می‌آید.

تبصره - نحوه تشکیل هیأت و سایر مقررات مربوط به امور انضباطی و تعداد شعب و محل‌های استقرار آن به موجب دستورالعملی است که توسط معاونت منابع انسانی به تصویب می‌رسد.

ماده ۳۲ - در صورت ابطال پروانه میانجی‌گری یا خروج از فهرست میانجی‌گران، میانجی‌گر بعد از انقضاء ۳ سال از تاریخ شروع محرومیت می‌تواند مجدداً تقاضای صدور پروانه و میانجی‌گری نماید.

فصل ششم - هزینه‌های میانجی‌گری

ماده ۳۳ - پرداخت دستمزد میانجی‌گری به عهده متقاضی و در صورت درخواست طرفین بالمناصفه به عهده آنها می‌باشد.

ماده ۳۴ - دستمزد میانجی‌گر در اجرای ماده ۱۰ قانون مدنی بر حسب توافق خواهد بود. حداکثر دستمزد، هر ساله توسط معاونت منابع انسانی قوه قضاییه پیشنهاد به تصویب رئیس قوه قضاییه می‌رسد.

فصل هفتم - نظارت بر فرایند میانجی‌گری

ماده ۳۵ - نظارت بر فرایند میانجی‌گری حسب مورد به عهده مقام قضایی ذی‌ربط که پرونده کیفری نزد او مطرح است، می‌باشد.

ماده ۳۶ - طرفین اختلاف می‌توانند مراتب عدم‌صلاحیت و تعلل در پی‌گیری میانجی‌گر را به اطلاع مقام قضایی ذی‌ربط برسانند.

ماده ۳۷ - در صورت عدم حضور طرفین در جلسات میانجی‌گری و گزارش میانجی‌گر مبنی بر عدم امکان برگزاری جلسات میانجی‌گری، مقام قضایی ارجاع‌کننده به میانجی‌گری، باید نسبت به لغو آن اقدام و رسیدگی را ادامه دهد.

ماده ۳۸ - این آیین‌نامه در ۲۸ ماده و ۱۴ تبصره با پیشنهاد وزیر دادگستری در تاریخ ۱۳۹۴/۹/۱۸ به تصویب رئیس قوه قضاییه رسید و از تاریخ تصویب لازم‌الاجرا است.

رئیس قوه قضاییه - صادق آملی‌لاریجانی

۱۳۹۳/۸/۳۰

شماره ۱۰۶۴/۹/۱۰

تاریخ دادنامه: ۱۳۹۴/۸/۱۹ شماره دادنامه: ۱۰۱۹ کلاس پرونده: ۱۰۶۴/۹/۱۰

مرجع رسیدگی: هیأت عمومی دیوان عدالت اداری

شاکی: سازمان بازرسی کل کشور

موضوع شکایت و خواسته: ابطال بند ۲ مصوبه شماره ۴۱۸/۳۳ - م/۴۱۸/۳۳ - ۱۳۸۷/۲/۲۴

شورای تأمین شهرستان آستارا

شماره ۱۰۱۴۱۷/ت/۱۳۹۱ هـ

۱۳۹۵/۸/۱۷

تصویب نامه در خصوص تعیین مشاغل سخت و زیان آور و درجه آنها**در بنیاد شهید و امور ایثارگران**

بنیاد شهید و امور ایثارگران - سازمان اداری و استخدامی کشور

وزارت تعاون، کار و رفاه اجتماعی

هیأت وزیران در جلسه ۱۳۹۵/۸/۵ به پیشنهاد بنیاد شهید و امور ایثارگران و تأیید سازمان امور اداری و استخدامی کشور و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران و در اجرای بند (۵) آیین نامه اجرایی قانون نحوه بازنشستگی جانبازان انقلاب اسلامی و جنگ تحمیلی و معلولین عادی و شاغلین مشاغل سخت و زیان آور موضوع تصویب نامه شماره ۴۵۶۶۴/ت/۶۵۲ مورخ ۱۳۶۸/۵/۳۰ تصویب کرد:

۱- مشاغل سخت و زیان آور و درجه آنها در بنیاد شهید و امور ایثارگران به شرح جدول زیر تعیین می شود:

درجه سه (سه ماه سنوات خدمت ارفاقی به ازاء هر سال)	درجه دو (دو ماه سنوات خدمت ارفاقی به ازاء هر سال)	درجه یک (یک ماه سنوات خدمت ارفاقی به ازاء هر سال)
متصدیان پست های سازمانی پرستار، بهیار، کمک بهیار که به صورت تمام وقت در مراکز خاص درمانی جانبازان اشتغال به کار دارند.	متصدیان پست سازمانی مددکار اجتماعی که به صورت تمام وقت در مراکز خاص درمانی جانبازان اشتغال به کار دارند.	متصدیان پست سازمانی پزشک که به صورت تمام وقت در مراکز خاص درمانی جانبازان اشتغال به کار دارند.

۲- بهره مندی از مزایای این تصویب نامه منوط به اشتغال عملی کارکنان در پست های سازمانی مربوط می باشد.

۳- اشتغال به کار مجدد کارکنان مشمول این تصویب نامه پس از بازنشستگی ممنوع است.

۴- این تصویب نامه جایگزین مصوبه شماره ۲۰۰/۹۲/۸۶۸۸ مورخ ۱۳۹۲/۵/۷ می شود. معاون اول رئیس جمهور - اسحاق جهانگیری

شماره ۱۰۳۰۰۰/ت/۱۳۹۵ هـ

۱۳۹۵/۸/۱۹

تصویب نامه در خصوص تعدیل مبلغ مجازات نقدی بدل از حبس،**مندرج در ماده (۲۷) قانون مجازات اسلامی - مصوب ۱۳۹۲-**

وزارت دادگستری

بانک مرکزی جمهوری اسلامی ایران

هیأت وزیران در جلسه ۱۳۹۵/۸/۱۶ به پیشنهاد شماره ۱۷۰۷۹ مورخ ۱۳۹۵/۸/۱ وزارت دادگستری و به استناد ماده (۲۸) قانون مجازات اسلامی - مصوب ۱۳۹۲- تصویب کرد:

مبلغ مجازات نقدی بدل از حبس، مندرج در ماده (۲۷) قانون مجازات اسلامی - مصوب ۱۳۹۲-، از مبلغ سیصد هزار (۳۰۰،۰۰۰) ریال به مبلغ چهارصد هزار (۴۰۰،۰۰۰) ریال تعدیل می شود.

معاون اول رئیس جمهور - اسحاق جهانگیری

شماره ۱۰۴۲۰۷/ت/۱۳۹۵ هـ

۱۳۹۵/۸/۲۳

تصویب نامه در خصوص تعیین وزارت صنعت، معدن و تجارت به عنوان دستگاه مسئول کمیسیون مشترک اقتصادی جمهوری اسلامی ایران با کشور اکوادور

وزارت صنعت، معدن و تجارت

وزارت امور خارجه

وزارت نیرو

هیأت وزیران در جلسه ۱۳۹۵/۸/۱۹ به پیشنهاد شماره ۴۴۲۸۹۷۳ مورخ ۱۳۹۵/۸/۸ وزارت امور خارجه و به استناد اصل یکصد و سی و هشتم قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران تصویب کرد:

وزارت صنعت، معدن و تجارت به عنوان دستگاه مسئول کمیسیون مشترک اقتصادی جمهوری اسلامی ایران با کشور اکوادور تعیین می شود.

معاون اول رئیس جمهور - اسحاق جهانگیری

توضیح ضروری روزنامه رسمی کشور:

آیین نامه میانجی گری در امور کیفری صرفاً پس از تصویب هیأت محترم وزیران و تأیید ریاست محترم قوه قضائیه قابلیت اجرایی دارد.

۱۳۹۵/۸/۵

شماره ۹۵۷۴۹/ت/۲۷۷۳ هـ

وزارت دادگستری

هیأت وزیران در جلسه ۱۳۹۵/۷/۲۸ به پیشنهاد شماره ۹۴۰/۱/۲۱۴۶۱ مورخ ۱۳۹۴/۱۰/۶ وزارت دادگستری و با تأیید رئیس قوه قضائیه و به استناد ماده (۸۴) قانون آیین دادرسی کیفری - مصوب ۱۳۹۲- با اصلاحات بعدی، آیین نامه میانجی گری در امور کیفری را به شرح زیر تصویب کرد:

آیین نامه میانجی گری در امور کیفری

ماده ۱- در این آیین نامه، اصطلاحات زیر در معانی مشروح مربوط به کار می روند:

الف - میانجی گری: فرایندی که طی آن بزه دیده و متهم با مدیریت میانجی گر در فضای مناسب در خصوص علل، آثار و نتایج جرم انتسابی و نیز راه های جبران خسارات ناشی از آن نسبت به بزه دیده و متهم گفتگو نموده و در صورت حصول سازش، تعهدات و حقوق طرفین تعیین می گردد.

ب - میانجی گر: شورای حل اختلاف، شخص یا مؤسسه ای که فرایند گفتگو و ایجاد سازش بین طرفین امر کیفری را مدیریت و تسهیل می نماید.

پ - جرم: جرایم تعزیری درجه شش، هفت و هشت که مجازات آنها قابل تعلیق است.

ت - مؤسسه میانجی گر: مؤسسه ای که طبق قوانین و مقررات حاکم بر مؤسسات غیر تجاری به منظور میانجی گری تأسیس می گردد یا سایر مؤسسات که در چارچوب قوانین یا اساسنامه مربوط، صلاحیت لازم جهت میانجی گری را دارند و به تشخیص مقام قضایی ارجاع دهنده برای این منظور تعیین می شوند.

ث - فرایند میانجی گری: مجموعه اقداماتی که طی آن با مدیریت میانجی گر و با حضور بزه دیده و متهم و در صورت ضرورت سایر اشخاص مؤثر در حصول سازش از قبیل اعضای خانواده، دوستان یا همکاران آنان و نیز حسب مورد اعضای جامعه محلی، نهادهای ذی ربط رسمی، عمومی و یا مردم نهاد، برای حل و فصل اختلاف کیفری با یکدیگر به گفتگو و تبادل نظر پرداخته و در صورت حصول توافق، صورتمجلسی تنظیم و برای مقام قضایی مربوط ارسال می شود.

ج - جامعه محلی: اشخاص یا نهادهایی که ممکن است به دلیل ارتباط با متهم، بزه دیده و یا تأثیرپذیری از جرم و نتایج آن، بتوانند در فرایند پاسخ دهی به جرم، مسئولیت پذیر کردن متهم و جلب رضایت بزه دیده تأثیر گذار باشند.

چ - صورتمجلس سازش: متنی که به امضای میانجی گر و طرفین اختلاف می رسد و در آن جزئیات توافق طرفین از جمله حقوق و تکالیف آنها به روشنی مورد تصریح قرار می گیرد.

ماده ۲- امور مربوط به میانجی گری می تواند در هر دادسرا یا دادگاه زیر نظر دادستان عمومی و انقلاب یا رئیس حوزه قضایی محل ساماندهی شود. دادستان یا رئیس حوزه قضایی می تواند این وظیفه را به یکی از معاونین خود ارجاع دهد.

ماده ۳- ارجاع به میانجی گری در مواردی که دستگاه های دولتی شاکی یا مشتکی عنه هستند با رعایت قوانین و مقررات مربوط بلامانع است.

ماده ۴- جهت ارجاع امر کیفری به میانجی گر، مقام قضایی باید موضوع اختلاف، صلاحیت، تخصص و مقبولیت وی نزد طرفین اختلاف را مورد توجه قرار دهد.

ماده ۵- در صورت توافق طرفین اختلاف به معرفی میانجی گر و موافقت میانجی گر مرضی الطرفین آنان، میانجی گری پس از تأیید مقام قضایی با وی خواهد بود. در صورت عدم تعیین میانجی گر توسط طرفین، مقام قضایی می تواند رأساً اقدام کند.

ماده ۶- توافق طرفین اختلاف جهت ارجاع امر به میانجی گری توسط مقام قضایی صورتمجلس شده و به امضای آنان می رسد.

ماده ۷- میانجی گر می تواند از میان معتمدان محلی یا دانش آموزان رشته های مختلف با اولویت مددکاری اجتماعی، علوم تربیتی، روانشناسی، جامعه شناسی، حقوق و فقه و مبانی حقوق انتخاب شود.